

« Умръ, рече спокойно капетанинътъ, или ако още не е умрълъ пламъцитъ ще довършатъ дѣлото ми и ще го истребятъ. »

Той изгледа пакъ съ удовольствіе и наслажденіе огняното си здание. Сичкыйтъ дънеръ на дървото бѣше тъй пламнѣлъ, щото ако бы даже са рѣшили Пикильо да слѣзе, туй неможаше го стори безъ да изгори. Тогасъ той помисли че многовѣчното туй дърво, което съставяше безкраенъ пожаръ, не можаше скоро изгорѣ, че огънятъ щѣше да са распространи и на околнитъ дървета. Много даже шубръкы на около наченвахъ вече да са запалятъ отъ запаленитъ клоневе, които падахъ на около; отъ друга страна той си науми че свѣтлината ще дадѣше извѣстіе въ околнитъ села, и жителитъ ще са сберяхъ на мѣстото на пожара.

Капетанинътъ, на когото желаніето тъй бѣ са изпълнило, толкози малко са грижаше вече за Пикильо, колкото и за покойнитъ си другари; за него, сичкитъ тѣзи въспоминанія бѣхъ дымъ. Нанстина, той бѣше самъ, но благодареніе на помощитъ които грабнѣ отъ непріятеля си, имаше и пары въ кесіята си, и мѣжество въ сърцето си, и найсмѣлы планове въ главата си. Той хвърли прочее послѣденъ погледъ на огняната пирамида, която безпрестанно са издигаше нагорѣ, и рече, като си подигаше раменѣтъ, съ презрителенъ тонъ.:

« Война срѣщо мене! . . . война! »

Той са впустихъ подиръ туй къмъ голѣмия пѣтъ, заминѣ безгриженъ, а може бы и безъ никое укореніе на съвѣстѣта си.

Между туй, когато убѣжището на Пикильо пламтѣше отъ сѣкѣдѣ, той бѣгаше безпрестанно къмъ высокитъ клоневе и мисляше какво да прави. Дървото бѣше много голѣмо и върхътъ му много высокъ, но пламъцитъ растѣхъ и дымътъ го безпокояше безмѣрно. Нанстина той не бѣ ограниченъ, както въ кѣжцѣта ни, вѣтрѣ въ единъ тѣсенъ куминъ и щомъ са издигнаше нѣколко високо вѣтрѣтъ го отблѣсваше на страна и го разпрѣсваше. Пикильо побър-